

IONUȚ PĂTRAȘCU

Născut la Ploiești, jud. Prahova, este cel mai recent câștigător al **Premiului REVISTA ROMÂNĂ** la Festivalul Național de Poezie „Nicolae Labiș”, Suceava – Mălini, 2010.

***

sunt vecinul de vizavi care te privește cu lumina stinsă
noaptea când îți fumezi țigara de 1:30 pe balcon
și vocea cunoscută pe care-o auzi uneori în metrou
când tresari ușor și degetele ți se-nclăștează pe bară

//

într-o zi a obosit să fie locuită
pielea i se desprindea ca varul de pe un perete
într-o zi și-a șters cu grijă porțelanurile
le-a-mpachetat și s-a-ntors în nord
frigul care i-a conturat trăsăturile
și fața neobișnuit de clară
e-același care lasă umbra degerăturilor pe mâini
acum vasele stau perfect aliniate
fără să mai poarte amprente mele
acum brațele ei sunt reci și drepte
fusul orar o face să trăiască în viitor
mâinile-mi atîrnă înnegrite și imobile
și sunt mereu c-un pas
în urma mea

flash

o lecție de anatomie din liceu
într-o clasă tăcută pe-ntuneric
arsuri de gradul doi
de la un accident stupid din copilărie
fața zărită o clipă printre mașini
în romană
fotografiile cu oameni pe care n-o să-i cunoști vreodată
simpli pietoni trecînd prin cadru

apoi desculță pășind pe vîrfuri o față
cu pieptul transparent ca un acvariu
ca o colivie de coaste
colibri cu aripi invizibile
plutind odată cu ea în ritmul
muzicii unui gramofon

atîtea nimicuri ce pot fi pliate
ca o bucată de hîrtie
încap perfect
milimetric
într-un singur om
amintiri sepia
filme mute
cu patina lor de *fin de siècle*

cu apropierea serii

remușcărilor se-ncheagă
în nodul din gît
în chisturile cărnii
dar wikipedia m-asigură că
celulele pielii mele nu trăiesc
mai mult de-o lună sunt
altcineva
cu fiecare unghie tăiată

fiecare gînd uitat
aceste lobotomii discrete
vindecă insomnia

dimineața ating coapsa
femeii adormite lângă mine
ca pe clapele unui pian
niciuna nu mi-ar mai zîmbi prin somn
dac-ar ști că sunt un virtuoz
numai în variațiuni

tot ce-mi aparține
orice-ating
devine insipid
ca propria salivă
invidiez oamenii fericiți
și pe cei triști în egală măsură
am wireless și periută de dinți electrică
aștept cu-ncredere
noul deceniu

plăgile se retrag ușor în piele

înghițite scîrbos de carne și-ți simți venele
căutînd ca rîme inima
am obosit uită-te la mâinile mele
am obosit
cînd ne vom trezi nimic din toate astea
nu va mai conta crede-mă
vom merge desculți prin zăpadă
vom privi soarele-n ochi
pînă-l vom hipnotiza
și pletele ne vor trăda fericirea
ce dor de mare și plopi
cît sînge pentru puțin aer
de ce se simte tot mai aproape
cîinele-acesta de ce
cu dinții strînși ne-așteptăm
gîndurile să se-ntoarcă în noi
cînd vom fi siguri că dumnezeu e un placebo
moartea nu va mai fi
decît o chestiune de protocol

invenția lui morel

de la o vreme ai început să crezi
că nicio persoană nu mai e nouă
și seamănă cu o alta
faza cu
am impresia că ne-am mai întîlnit undeva
nu-i o replică de agățat
e doar plictiseala de oameni
de gesturi și replici împrumutate

în pat te ghemuiești ca un fetus cînd
trupul singurătății se cambrează perfect
pe spatele tău
și-n spasmele somnului
încerci să-ți amintești realitatea